

0050. Posyła do Panny

(Miod, s. 22-23)

1. Po - sy - ła do Pan - ny nie la - da A - nio - ła
Lecz mo - ca - rza swe - go, cne - go Ar - cha - nio - ła,
Mi - łość - nik na - ro - du, Nie - chaj śle moc - ne - go
Po - sła w na - szej spra - wie, A - by przy - ro - dze - niu
u - czy - nił bez - pra - wie, Z pa - nień - skie - go pło - du.

2. Przyrodzeniem władnie zrodzony Król chwały,
Króluje, panuje, i wszystkie zakały
Ze świata precz znosi.
3. Pysznych karki łamie, hardych myśli tłoczy,
Żaden mocarz mocy jego nieuskoczy,
Wszech siły przenosi.
4. Niechże precz wyrzuci Xiążę świata tego,
Matkę uczestniczką niech czyni wszystkiego
Państwa ojcowskiego.
5. Wychodź Pośle z temi posłany darami,
Odkryj co staremi tajono pismami,
Mocą Posła cnego.
6. Przystępuj a zwiastuj, mów: bądź pozdrowiona,
Mów że łaskiś pełna, że z Bogiem złączona;
Mów niech się nie boi.
7. Panno przyjmij ten skarb Boży, powierzony,
W którym czysty zamysł twój będzie spełniony,
I ślub się ostoi.

8. Wysłuchała Panna Posła i przyjęła,
Uwierzyła słowu i Syna poczęła,
Ale przedziwnego.
9. I Radcę i Rządcę narodu ludzkiego,
Boga, Wszechmocnego, Ojca wieku wszego,
W słowie gruntownego.
10. Ten nam niech dać raczy grzechów odpuszczenie,
Winy niech z nas zniesie, a niech da zbawienie
Na Wysokiem niebie.
11. Racz błagać za nami Panno Syna swego,
Niech da do ojczyzny przyjść z wygnania tego,
Przez ten owoc z ciebie.